

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jiho­moravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

3/2021 - 38. vydání

Obsah

Prezentační	3
Literární soutěž – Vítejte ve skutečnosti	5
Karanténa	7
Toulavé boty – Dubaj	10
Zajímavý koníček – fotbal	19
Úvaha – Já a sport	22
Můj nejzajímavější sportovní zážitek (část 2)	24
Sport, který mě nezaujal (část 2)	27
Online pečení	30
Recept	32
Poznej svého učitele	33
Vyslechni svého učitele... Tentokrát s Ivou Křesťánovou	34
Tajemný předmět	38
Rébus	39
Zpátky do autoškoly	40
Kronika školy aneb co se událo ve škole a mimo ní za měsíc únor	41
Kde nás najdete?	50

Prezentační dovednosti jsou v dnešní době naprosto nepostradatelné. Soutěž, kterou pořádá spolek Student Cyber Games a Ekonomicko-správní fakulta Masarykovy univerzity, dává žákům možnost zlepšit si tyto schopnosti a porovnat je s ostatními soutěžícími. Prezentiáda je tak skvělou průpravou pro studium, profesní i osobní život.

Pravidla

Soutěž je rozdělena do dvou kategorií dle věku – vyšší stupeň základních škol a střední školy. Dvou až tříčlenné týmy si připraví prezentaci podle zadání, kterou poté odevzdají prostřednictvím našeho webu do **31. března 2021**. Samozřejmě dbáme na bezpečnost našich soutěží a proto všechny přihlášené týmy nejprve projdou **Online koly**, která budou probíhat **19.–30. dubna 2021** na platformě Jitsi. Ty nejlepší týmy z celé České republiky a Slovenska se utkají na velkolepém **finále v Brně 3. a 4. června**.

Témata pro SŠ

- Správná odpověď neexistuje
- 90, 60, 90

Čím je Prezentiáda pro studenty přínosná?

- Zlepší si své soft skills a prezentační dovednosti
- Získají zpětnou vazbu od odborné poroty
- Obdrží **cenné rady od odborníků** na online workshopech prezentačních dovedností
- Zdokonalí své vystupování před publikem
- Naučí se pracovat v týmu a pod časovým tlakem
- Budou umět vytvářet **kvalitní prezentaci** v PowerPointu nebo Prezi
- Naučí se ovládat novou platformu na online prezentování
- Vyzkouší si **prezentovat online**
- Připraví se **na pracovní pohovory** i osobní život

Nejlépeším způsobem, jak se studenti mohou na soutěž připravit, je účastnit se prezentačních workshopů, které letos proběhnou online. Může se jich tak zúčastnit úplně každý, bezpečně a z pohodlí svého domova.

Veškeré podrobnosti naleznete na webových stránkách www.prezentiada.cz. Aktuální dění můžete sledovat také na [Facebooku](#) a [Instagramu](#) soutěže.

prezentiáda

12. ročník

Neschovávej se.
Ukaž, co v sobě máš!

Přihlas se na mistrovství škol
v prezentačních dovednostech
a porovnej své schopnosti
s týmy z celého
Česka a Slovenska.

Tentokrát
ONLINE!

Chceš se dozvědět víc?

prezentiada.cz

prezentiada

@prezentiada

TÉMATA PRO ZŠ

- „ Akce a reakce
- „ Tohle téma je tabu

HARMONOGRAM

8.2. - 31.3. Registrace
19.4. - 30.4. Online kola
3.6. - 4.6. Finále v Brně

TÉMATA PRO SŠ

- „ 90, 60, 90
- „ Správná odpověď neexistuje

Úvaha nad klady a zápory sociálních sítí

Jaké mají sociální sítě klady a zápory? Pokud si chceme odpovědět na tuto otázku, musíme se vrátit trochu do minulosti. Já osobně uvedu příklad své babičky.

Psal se rok 1964 a moje babička nastoupila na střední školu. Jelikož bydlela se svou babičkou a ta po těžké nemoci zemřela, šla tedy na internát. Její matka bydlela s manželem a svými dvěma dcerami v jiném městě a moje babička, její nejstarší dcera, za nimi pouze dojížděla. Bohužel se velice často stěhovali, tudíž skoro každý měsíc přišel babičce na internát dopis s novou adresou jejich bydliště. A teď si představte, co by se stalo, kdyby jí tenkrát dopis nepřišel. Přijela by na nějaké místo, kde už její matka s rodinou dávno nebydlí. Než přišel dopis, trvalo to zhruba pět dní. Kdyby se jedné z nich něco přihodilo, ta druhá se to dozví až za několik dní. V dnešní době pro mé vrstevníky nemožná představa. Ale opravdu to tak bylo.

Výhodou sociálních sítí je hlavně rychlost předání informací. Můžeme vše aktuální ihned sdílet s kamarády či rodiči a nemusíme čekat několik dní.

Další výhodou to má pro rodiny, které mají příbuzné v zahraničí. Lidé mohou sdílet na internetu své zážitky, učit jiné lidi novým věcem, předávat jim své zkušenosti a podobně. Říkáte si, že snad není žádná nevýhoda, že? Sociální sítě nám sice ulehčily život v mnoha ohledech, ale ne vše je tak skvělé, jak se na první pohled zdá.

Kdokoliv, kdo si založí profil na internetu, musí uvést své jméno, datum narození, popřípadě bydliště. Kdo nám ale zaručí, že všichni zadávají pravé jméno a věk? Nikdo. Fotografie ani údaje nemusí odpovídat realitě, zejména na internetových seznamkách. Naši rodiče nás často upozorňují na tyto „fejkky“, ale my přece máme svou hlavu a co bychom je poslouchali, když oni v našem věku tyto možnosti neměli. Měli bychom je ale občas poslechnout. Spousta lidí by si měla uvědomit, co na internetu sdílí. Jak už mladá děvčata, která se chlubí fotkami v nových plavkách, tak i mladé matky, které světu ukazují své malé ratolesti koupající se nahé v bazénu či v moři. Existuje mnoho lidí, kteří tyto fotografie zneužijí a vyvěsí je například na pornografické stránky. Fotka tam může být jen pár vteřin a lze ji zneužít. Takže už to není tak růžové, jak se na začátku zdálo, že? Ptáte se na můj názor?

Já si myslím, že bychom měli více přemýšlet nad tím, co a kde sdílíme. Měli bychom dát spíše přednost osobnímu setkání než komunikaci přes internet. Pořádně si rozmyslet, co sdílíme veřejně, protože když jednou uděláte chybu, bude vás to mrzet do konce života.

Mezi mládeží by se mělo více o těchto tématech mluvit, nejlépe prostřednictvím přednášek na školách. Nejlépe kdyby tyto přednášky dělaly osoby, které si prošly kyberšikanou a podobně. Zkušenost jiných lidí nám totiž nejvíce otevře oči.

Díky dnešní době koronavirové jsme si asi všichni prožili to, že jsme se na něco těšili celý rok, možná i déle, ale díky těm hloupým komunistům v Číně, kteří nedají svým lidem najíst, takže musí jíst netopyry, se jich pravděpodobně dočkáme až za další dva nebo tři roky.

I mně se stalo pár takových nepříjemností.

Jako člověk žijící na vesnici mi nijak nechybí kluby nebo davy lidí na náměstí, ale takové ty typické vesnické akce.

Jsem zastávce toho, že bychom se měli vrátit do školy, protože my jsme doma tři na distanční výuce a díky zimnímu počasí trpíme občasnými výpadky internetu, což při třech dětech na distanční výuce není zrovna top.

Hrozně jsem se těšila na naše vesnické zábavy. Kdo to nezažil, nikdy nepocítí ten správný feel. Sedět s kamarády u stolu, hlasitě se smát, popíjet vše od limonády po všemožné kombinace alka i nealka. Na pódiu je kapela lidí, kteří budou do deseti let všichni v důchoďáku, snaží se zpívat anglicky, ale raději se drží osvědčených českých textů. Sejde se tam celá ves od vašeho strýčka z dvanáctého kolene, až po vaše rodiče. Nejlepší a nejdražší alkohol, který zde seženete, je Tullamore Dew a velký panák nejlevnějšího pití (Jelzin nebo Zelená) stojí 20 Kč. Ach... Už teď mi to chybí.

Jakmile se překlopí půlnoc, zjistíte, že ačkoliv jsou všichni minimálně dvakrát starší, máte tykat celé vesnici a všichni chlapi vás chtějí vyměnit se svou manželkou už jen proto, že jste dvakrát mladší.

Nikdy by mě ale nenapadlo, že díky koruně přijdu o svou zimní lásku. Bruslení.

Pamatujete si, jak celý leden byla zima, všude plno sněhu a hlavně čekáte, až zamrzne ten rybník uprostřed vsi, abyste mohli jít na ty brusle.

Každý den jsem pravidelně kontrolovala teplotní rozdíly mezi dnem a nocí, stejně tak tloušťku ledu, protože přece jen, sto kilo je sto kilo.

V pondělí 11. ledna mi ale Bůh, Aláh, Odin nebo v cokoliv věříte, překazil plány. Máma se vrátila kolem půl dvanácté dopoledne domů s tím, že je pozitivní. Málem jsem omdlela a padla pod stůl. Bydlíme v patře, takže by to nebylo bezpečné. Dle mých výpočtů totiž zbývaly dva dny, aby byl led na rybníku dostatečně pevný, aby unesl i mě.

Říkala jsem si, že to bude dobrý, že to nějak zvládnou. Ten led bude určitě i za čtrnáct dní.

Představte si hysterické vzlyky

Věděla jsem, že v dnešních podmínkách není možné, aby byl led zamrzlý déle jak týden. Nalhávala jsem si tedy lež a jediný, kdo mi to kazil, byl můj Google Asistent, který tvrdil, že přijde obleva.

Konec hysterického pláče

Už s ním nemluvíím.

První dva dny byly super. Pouštěli jsme si pohádky a byli doma konečně úplně všichni. Třetí den mi ale pokazil hovor z hygieny. Chlapovi, který se mnou mluvil, nejprve vůbec nebylo rozumět. Samozřejmě jsem mu to řekla, protože nebylo rozumět nic jiného než blr chrrrrrr jkldairncecht. Následně se mnou mluvil, jak kdyby mi bylo 119 a ne 19. Jako celkem mě naštval, co si budeme povídat. Byla jsem ráda, že už nezavola. V každém případě nás objednal na testy až na 18. ledna. Super.

Zbytek týdne byl fajn. Našla jsem si spoustu koníčků, jako hraní na tři druhy fléten, hraní na kytaru, na cajon, začala jsem dělat rodokmen a dala se do přípravy našeho dětského tábora, který je v srpnu.

Během toho jsem dostala kašel, ucply se mi nosní dutiny a celý jeden den jsem probrečela, protože mě bolely oči. Moje nejpoužívanější hláška byla: „Ty vole, ségra, ty jsi tak blbá, až z tebe brečím.“

Celou dobu jsem léčila svůj kašel průduškovým čajem a musím uznat, že je to fakt skvělý, zkuste to někdy.

A to bylo všechno. Nic jiného mi nebylo.

V pondělí jsme se tedy rozjeli na testy. Samozřejmě všichni okolo nás říkali, že to nebolí, a tak podobně.

Přijeli jsme na místo, s autem vystáli frontu a začali nám strkat špejle do nosu. Já šla až jako poslední. Jak všichni říkají, že je to jenom nepříjemné, tak já mám asi z žaludku vyvedený nerv až do toho nosu, na který mu onou špejlí zmáčkla, a jak zatočila, tak jsem ji málem pozvracela. Nikdy bych nevěřila, že když mi někdo strčí špejli do nosu, tak se mi bude chtít zvracet.

Ještě ten večer přišla tatkově SMS, že on a sestry jsou pozitivní, následně dalších patnáct, raději ani nevím o čem. Mně žádná esemeska nepřišla. Nikdy.

Nejprve jsem si myslela, že prostě jen už se někomu prostě jen nechtělo posílat 5 zpráv, když už má padla.

Následující den se mi v hlavě začaly rodit různé myšlenky, co když jsem někdo, jehož krev by mohla být lékem pro všechny ty lidi, takže pro mě přijede FBI, zavrou mě do labyrintu a postupem času ke mně přidají další lidi, včetně Dylana O'Briena (kdo viděl Maze Runner, tak pochopí). Ne, nedošlo mi, že mi nebrali krev, takže ano. Jen se smějte. Jsem úplně hloupá.

Minuta ticha

Tak konec

Nakonec volala tatkově hygiena, že koho za poslední dny viděl. Ha ha ha, jsme týden v karanténě. Koho asi tak mohl potkat? Mě, sestry, mamku a lednici. Nikoho jiného. Velmi humorná otázka.

No, jen tak mezi řečí, byla položena otázka, jestli nejsem taky pozitivní. Hádejte co, ano, byla jsem pozitivní. Prý měli špatné číslo, tak mi to nepřišlo. Už chápu, kde se berou ti lidi, kteří nikdy nebyli na testech, ale přišla jim zpráva, že jsou pozitivní.

Další týden, od toho 18. do 24. probíhal v klidu.

Rodiče konečně dospěli ke stejnému názoru, že moje sestry jsou nevyzpytatelní zplozenci pekla a že být v jejich přítomnosti 24 hodin je doopravdy zdraví škodlivé.

Ale všude byli lidi, co bruslí. Pamatujete si, co bylo někde ke konci první stránky? Každý člověk, který si přidal na my story, že bruslí, má u mě svou speciální woo doo panenku probodanou špendlíky a se zlámanýma nohama.

Všichni mluvili o tom jak bruslí, všude byly brusle a všichni byli venku.

Třetí týden přišla obleva. Jediné, co bylo na bodu mrazu, byla moje nálada. Každý den jsem toužebně stála u okna a dívala se ven, kde chodili lidi. Záviděla jsem jim.

Moji „kamarádi“ mi na náladě nepřidali, protože vzpomínali na brusle, posílali snap, jak chodí na procházky a ty debilní woo doo panenky nefungovaly.

KONEČNĚ odbila půlnoc 28. ledna a já konečně mohla vyjít ven. Stejně jsem mohla až ráno kvůli zákazu vycházení.

Tak moc jsem se těšila ven, až na mě nikdo neměl čas. Šla jsem sama, samotinká, se psem a přemýšlela, že si to hodím.

Tohle byl můj čas v karanténě. Už nikdy víc, prosím.

Vítám Vás všechny u mého dalšího článku o cestování a tentokrát se podíváme do Dubaje. O Dubaji slyšel opravdu každý, momentálně tam cestuje kdeká slavná osobnost a já jsem měla ještě štěstí, že jsem se tam mohla před dvěma lety s mojí mamkou zaletět podívat.

Tentokrát jsem zarezervovala pokoj před odletem, kde jsme zůstaly po celou dobu dovolené. Co se týče cesty, tak jsme letěly přímo s Emirates z Vídně do Dubaje. Pokud se někdo někdy do Dubaje vypraví, tak určitě doporučuji tuto leteckou společnost.

Jakmile jsme doletěly do Dubaje, hledaly jsme chvilku cestu ven z letiště, abychom si našly taxíka, který nás dopraví přímo k hotelu. Cesta na hotel byla pro nás zajímavá. Cesta do hotelu trvala nějakých 20 min a chvilku nevidíte nic jiného, než samý písek a pár starých baráků, nebo novostavby. Po 20 min jsme dojely k hotelu a šly jsme na check-in. Do hotelu jsme psaly, že přijedeme asi kolem 11 hodiny, a zdali by nás mohli dovést do pokoje už dřív. Na email nám odpověděli, že nebude problém, což potom problém byl, protože žádný takový email nemají a my jsme potom v aule čekaly asi 3 hodiny, než do pokoje můžeme jít. Chvilku jsme si zhrátily tím, že jsme se šly projít po okolí. Na ulici, kde je hotel, tak nic moc k vidění

není, samé hotely anebo obchody. V obchodě jsme si koupily nějaké jídlo a ovoce a šly jsme se projít. Bydlely jsme v podstatě v marině, kde jsou mrakodrapy všude, kam se člověk podívá. Kolem nás byli lidé buď na kolech anebo běhali. Všude samé restaurace anebo posilovny, ze kterých šla slyšet hudba. Vrátily jsme se zpět do hotelu a šly jsme se ubytovat na pokoj. Náš pokoj se nacházel asi v šestém patře s pěkným výhledem na okolí. Chvilku jsme si daly oddech – tzn. pár hodin spánku a večer jsme se vydaly do města. Celé město svítilo a cesta na pláž, na kterou jsme se vydaly, byla kouzelná. Na pláži jsme si sedly do restaurace, kde jsme si objednaly pizzu, moc jsme nevěděly kam pořádně jít a co si vlastně dát a pak už jsme se procházely po pláži a plánovaly, co budeme dělat ty další dny.

Chtěly jsme toho vidět co nejvíc, ale na druhou stranu jsme chtěly i odpočívat. Každé ráno jsme trávily na snídani, která byla bohatá. Každý si tam našel to svoje, od sladkého až po slané. Různé druhy ovoce a zeleniny, pečivo a samozřejmě i sladké buchty a baklava, která byla fakt skvělá. Rozhodly jsme se, že první den na to půjdeme pomalu a podíváme se po okolí. Našly jsme vstup do metra, koupily si kartu, která jde vždy doplácet a peníze Vám to strhne jenom podle toho, odkud a kam jedete. Možná jste už slyšely z vyprávění, ale v metrech jsou oddělené vagóny pro ženy a muže a potom mix. Ve vagónech jsou i místa jenom pro matky s dětmi, anebo těhotné a musím říct, že tato pravidla jak místní, tak i turisté dodržují. Ze začátku jsme chvilku jezdily sem a tam, protože kolem nás se pořád objevovaly

stále nové věci a samozřejmě jsme zahlédly tu krásnou Burj Khalifa, která opravdu nešla přehlédnout, po cestě jsme viděly i Dubai Frame – zlatý rám, který jde do výšky 150 m. Zajely jsme zpět k Burj Khalifa a šly jsme do Dubai Mall. Co byste chtěli, když jedou dvě ženské. Tam jsme opravdu strávily dost času. Obchod je opravdu obrovský, když bych to porovnála, tak jsou to možná dvě Vaňkovky nad sebou a po stranách. Nebýt mamky, tak se tam asi ztratím. Po pár hodinách jsme našly cestu ven a Burj Khalifa se nám vyskytla ve své velikosti před námi. Kolem mrakodrapu je jezírko a různé kavárny. Tam jsme zůstaly pár hodin a kochaly se. Další den jsme se rozhodly, že pojedeme trošku za kulturou a historií. Jely jsme metrem na kraj Dubaje do Dubai Creek. V Dubai Creek se v historii usadil kmen Bani Yas, který je zodpovědný za ekonomiku v Dubaji a je to centrum rybaření, lovení perel a najdete tam trhy s kořeními a oblečením. Pokud se vydáte do této části města, doporučuji se obléct tak, že vám nepůjdou vidět ani nohy a ani ramena. Naštěstí jsem byla vhodně oblečená, ale byly tam slečny v krátkých sukních a místní po slečnách občas nepříjemně vykřikovali. Člověk si musí uvědomit, že je to stále arabská země.

Na tržnici jsme si zakoupily plnou tašku koření a já jsem si k tomu koupila tabáky do vodní dýmky. Jely jsme loďkou na druhou stranu a procházely jsme se okolím a obdivovaly krásy mešit a domečků, ze kterých šla cítit historie. Zašly jsme si na pobřeží do kavárny na rávu a na jídlo. Objednaly jsme si humus se zeleninou, který se nedal srovnat s humusem, který máme v ČR.

Další výlet jsme si zařídily přes hotel, a to do Dubai Butterfly Garden a Dubai Miracle Garden. V zahradě jsme viděly opravdu různé motýly, kteří volně poletovali kolem nás. Motýli si na nás v klidu sedali a mohly jsme si sednout na lavičku a relaxovat a obdivovat. Dubai Miracle Garden se vyskytovala kousíček od motýlů a jak název sám napovídá, zahrada byla opravdu k údivu. Občas jsme měly pocit, že procházíme zoo, potom zase nějakou pohádkou. Květiny různých barev a postav. Na tomto výletu si člověk opravdu odpočinul, i když bylo chvílemi nesnesitelné horko.

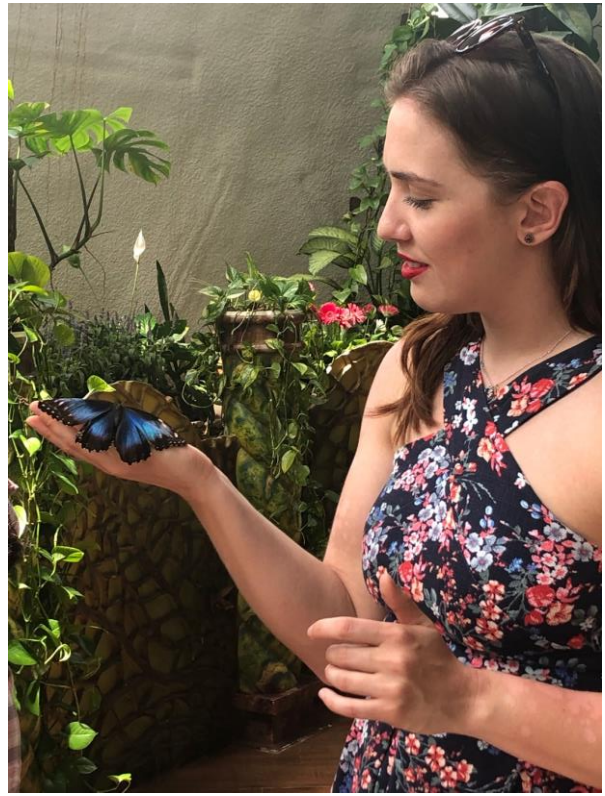

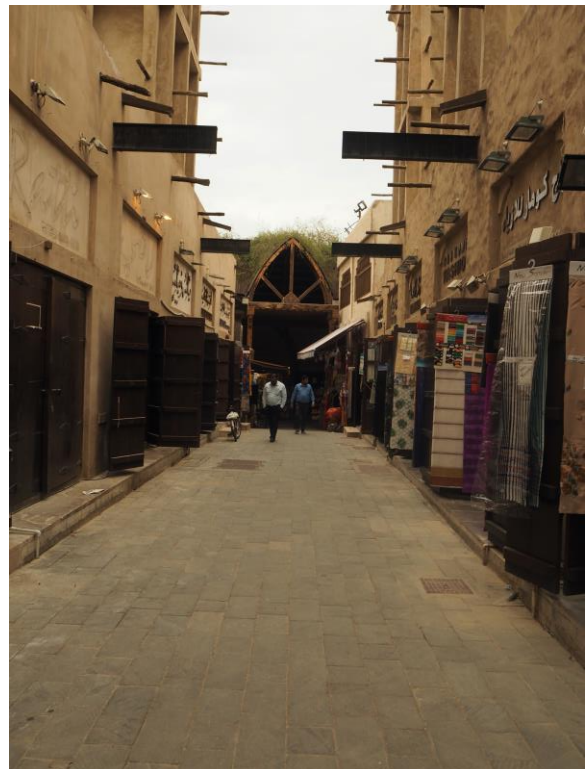
Další dny ubíhaly jako voda a my jsme se rozhodly ještě pro jeden a poslední výlet, a to byl do hlavního města Abu Dhabi a náš cíl byla hlavně Bílá mešita Sheikh Zayed. Výlet jsme si zase zařídily přes hotel, kde byla zahrnuta cesta tam i zpět a oběd v restauraci. Cesta do Abu Dhabi trvala cca dvě hodiny, než jsme dojely k mešitě. V autobuse jsme dostaly tradiční šaty, které byly až na zem a musely jsme mít zakryté šátkem hlavu, ale ne obličej. Muži museli mít kalhoty nejlépe pod kolena. Mešita byla opravdu krásná a plná barev a zlata. Ze stropu visí těžké, ale krásné lustry plných barev, stěny pokrývají kaligrafické nápisy z Koránu a umělecky ztvárněné kachličky a kolem mešity jsou samá jezírka s čistou vodou. V mešitě se všude nacházejí koberce, po kterých musel člověk chodit a ne mimo. Všude byla ochranka, která sledovala, kudy jdeme. Bylo tam celkem dost lidí, takže pokud jsme se chtěly někde vyfotit, tak buď narychlo, než nám tam někdo vlezne anebo si počkat v řadě. V mešitě najdeme školu,

nemocnici, lázně, knihovnu a hrob šejka, Zayedem bin Sultan Al Nahyanem, který položil základní kámen této mešity. Další zastávka byl oběd v restauraci, který byl bohatý, a my jsme si připadaly, jak vzácní hosté. Po cestě zpět do Dubaje jsme se zastavily v Yas Island. Je to zábavný park, který byl ale v té době nepřístupný. Ale nacházejí se tam další atrakce jako Ferrari World, kde jste mohli zakoupit jakýkoliv suvenýr a vyskytuje se tam také i nejrychlejší okruh Yas Marina.

Posledních pár dnů jsme bloudily městem, užívaly si pláže a procházely jsme se po Dubai Marina. Poté nás čekala cesta zpět na letiště a domů. Abych pravdu řekla, tak jsem ráda, že jsem slavnou Dubai viděla, ale vracet se nemusím. Pro mě je to město, které je opravdu uprostřed pouště a jak se říká město duchů. Viděla jsem spoustu krásných míst, kam bych se raději vrátila, ale Dubai není mezi nimi

Autor: Anna Růžičková (3A)

Fotbal jsem začala hrát ve svých 4 letech, kdy jsem poprvé začala chodit na fotbalové hřiště v TJ Tatran Kohoutovice se dívat na bratry (o dva roky starší) tréninky. Můj táta byl trenér jeho družstva, takže jsem mohla trénovat s nimi. Do svého prvního týmu jsem se dostala až v osmi letech, do té doby jsem chodila na všechny bratrovy zápasy a trénovala s ním a jeho týmem. Jak jsem začala trénovat sama za sebe bez svých příbuzných a začala se osamostatňovat, byla to pro mě velká zkušenost. S kluky ve svém družstvu jsem si částečně rozuměla a částečně ne, nejspíš protože jsem dívka. A možná ještě kvůli tomu, že jsem byla o rok starší než všichni kluci. Řekli mi, že to tak je schválně, protože to tak bývá, když dívka hraje s kluky. Trenéři si mě pamatovali i ze starších přípravků, než jsem byla já.

Všechno jsem se naučila docela brzy. Střely, kličky, auty, bránit, útočit, ale nejlépe mi šlo hlavičkování a to, že jsem šla do balonu tvrdě. Vždy mě dávali do obrany, protože to byl můj nejoblíbenější post, na kterém jsem kdy hrála a vždy mi to tam šlo nejvíce ze všech postů (samozřejmě někdy jsem neměla svůj den). Někdy jsem vypomáhala mému bratru a jeho týmu v zápasech nebo turnajích, dokonce jsem hrála na celém hřišti 10+1 a to mi bylo teprve kolem 10 let. Bývaly to dobré časy až do doby, kdy jsem si řekla, že přestanu hrát, protože jsem si už moc nerozuměla se svými spoluhráči, tak jsem v 11 letech skončila.

Ani ne po půl roce jsem se dostala zpátky k míči, protože se mi naskytla příležitost hrát s dívčím týmem "Juniorky" a docela mi ten pocit, že zase běhám po hřišti, chyběl. S děvčaty jsem si sedla velmi dobře. Když jsem po dlouhé době šla zase na trávu, měla jsem hodně dobrý pocit, že jsem zase zpět a že mi to jde ještě lépe než předtím. Trénovalo se i v zimě, když byl sníh. Hrály jsme okres v Brně. V roce 2015 zrušili náš oddíl, a tak jsme musely přestoupit do Svratky, jenže já ve svých 12 letech jsem musela přestat hrát skrz své zdravotní problémy s koleny. Fotbal mi po roce začal zase chybět, tak jsem zase nastoupila zpět, ale do Líšně, protože ani ve Svratce jsme se moc neuchytily.

Když jsem se vrátila zpět ke svému týmu, většina holek byla pryč, protože byly plnoleté a musely do žen nebo přestat hrát úplně. Opět mi přišlo, že jsem zase o něco lepší, než jsem hrála naposledy. Po další sezoně nám vyměnili trenéra za trenérku, která byla kapitánka ženského týmu v Líšni. Ze začátku nám to velmi dobře šlo. Přestoupily k nám nové hráčky z jiných týmů a konečně jsme se začaly cítit jako opravdový tým. Dokázaly jsme se sehrát celkem brzy a začaly jsme zase vyhrávat. No jenže to nevydrželo moc dlouho. Bylo to asi po roce a půl co se začalo špatně vyvíjet. Hráčky byly často nemocné, dokonce i já, takže nás většinou bylo málo a museli nás doplnit ženami. Když mi bylo 15, začala jsem se cítit strašně vyčerpaně, protože jsem přestoupila na střední zdravotnickou školu a bylo toho na mě moc.

Už mi to nešlo tak jako dřív. Říkala jsem si sama pro sebe, že 11 let je dlouhá doba, a že už je čas skončit, ale když jsem se o tom bavila se svými spoluhráčkami, vždy mi to rozmluvily. Před hlavními prázdninami v roce 2019 jsem měla problémy s chodidlem a se zády. Když jsem to řešila s naší klubovou fyzioterapeutkou, zjistila, že mám zkrácené šlachy v chodidle a poslala mě na ortopedii. Tam mi sdělili, že s tím nemám cvičit ani trénovat dva měsíce a že si mám pořídit speciální ortopedické vložky do bot. Dále mi k tomu zjistili, že mám vybočenou kyčel asi o 6 stupňů, a že mám i skoliózu, takže to bylo mnohem horší, než jsem čekala.

Když mi bylo 16 let a šla jsem do druhého ročníku, dostala jsem vážnou nemoc "paravira" (už přečtená infekce, ale neinfekční). Musela jsem vypustit fotbal aspoň na půl roku. Po celou tu dobu, co jsem nehrála, jsem přemýšlela a došla k závěru, že skončím. Takže dne 9. ledna 2020 jsem skončila definitivně s fotbalem a rozloučila se se všemi lidmi, kteří mi byli velmi blízcí. Myslím si, ale že jednoho dne se znovu dostanu zpět na fotbalové hřiště. Prožila jsem tam hezké i ošklivé vzpomínky a nikdy na ně nezapomenu.

Pravidla fotbalu:

Fotbal se hraje na velkém travnatém hřišti, který má dvě brány, malé vápno, velké vápno, penalty, střed hřiště, rohy a je ohraničen bílou čarou do tvaru obdélníku. V jednom týmu musí být hráčů 11 (10 + 1 = což je brankář). Hráči mohou být postaveni tak, jak jim to řekne jejich trenér. Oba dva týmy mají svoji půlku, o kterou si vždy hodí buď korunou, nebo hrou kámen, nůžky a papír a o poločase se půlky vymění. Hraje se 2×45 minut. Brankář nesmí chytat míč do ruky dál jak za velké vápno. Hráč, který je na polovině soupeře, je za všemi soupeři a jeho spoluhráč mu přihraje míč, tak to znamená, že je v tzv. "ofsajdu" a pokud dá gól, tak samozřejmě neplatí. Pokud míč kopne za bránu hráč na své půlce hráč z druhého týmu, musí jít kopat rohový kop, který je v rohu celého hřiště. To stejné platí u autů, když hráč musí být za nejdlejší čarou kolem hřiště, dát míč za hlavu a oběma rukama musí hodit míč co nejdál, ale nesmí u toho skákat. Celý zápas hlídají 3 rozhodčí. Dva z nich musí stát za čarami okolo hřiště a hlídat ofsajdy. Zbývající poslední rozhodčí je hlavní rozhodčí, který začíná a ukončuje zápas. Hlídá také fauly a dává za to hráčům žlutou (hráče upozorňuje) nebo červenou (vyloučení hráče do konce utkání) kartu. Ovšem karty nejsou zase tak časté, ale spíše se kope "přímý kop". Za fauly se považují kopání nebo podkopávání soupeře, strkání rukama, tahání za jeho dres, vysoká noha, skákání na soupeře, skluzy. Pokud se hráč dotkne rukou míče, tak soupeř kope přímý kop. Kdyby se jeden z těchto faulů stal na velkém vápně, tak by protihráč kopal penaltu. Penalta je zobrazená na obrázku jako tečka naproti brány. Pokud se kope přímý kop na polovině soupeře tak může protihráč použít tzv. zeď (vytvořená

z hráčů, kteří brání svoji bránu). Kdyby si kopl hráč sám do své brány míč, tak je to vlastní gól. Tým, který má nejvíce kopnutých branek vyhrál.

Autor: Zuzana Kučerová (absolventka školy)

Už od malička ráda sportuji. Celým prvním stupněm mě prováděla gymnastika. Tento sport jsem měla ráda, protože jsem se při něm vždy dobře protáhla a uměla sem různé věci co ostatní ne (šňůra, hvězda, přemet).

Od malička také ráda tancuji. V první třídě jsem chodila na aerobic a měli jsme několik vystoupení. Ještě více mě bavil hip hop, také jsme měli několik vystoupení, a to poslední na rozloučenou bylo nejlepší. Naše paní učitelka otěhotněla a slíbila nám, že s námi natrénuje to nejlepší vystoupení, které bude ale bohužel poslední. Nastoupily jsme si na podium do postavení. Začaly jsme tančit jako baletky, krásně oblečené, čisté a hezky učesané, najednou se ozval výstřel a my se zastavily. Změnila se hudba na temnou a my ze sebe sundaly krásné oblečení, pod kterým jsme měly potrhaný kostým, mělo to dodat dojem zombie. Začaly jsme tančit na způsob hip hopu a vystoupení skončilo. Všichni lidé ve stoje tleskali a ječeli. Měly jsme jako děti radost. Nejlepší pocit byl, když nám oznámili, že jsme vyhrály první cenu. To bylo nejkrásnější období, potom ale nastal zvrát. Na vystoupení gymnastiky pro rodiče jsem si vylosovala sestavu na hrazdě. Přišla jsem k hrazdě, uklonila se a začala sestavu, v polovině sestavy jsem se však odrazila více, než jsem měla, neudržela jsem se a spadla na zem, jen jsem tam tak bezvládně ležela, než jsem si uvědomila, že mě neskutečně bolí koleno. Moje velkolepé vystoupení skončilo a já bohužel také. Po příjezdu do nemocnice mi bylo oznámeno, že jsem si tím pádem posunula čěšku a měla jsem omezený pohyb. Bohužel ke gymnastice už jsem se nikdy nevrátila.

Po dvou letech jsem začala hrát volejbal, tam se hraje hlavně rukama a nemusela jsem zatěžovat moc nohy. To mě, ale moc nebavilo.

V osmé třídě mě kamarádka přemluvila, abych zkusila florbal, ona byla brankářka a chyběla jedna slečna do holčičí extraligy. Šla jsem to tedy zkusit. Jelikož tenhle sport vedla stejná učitelka jako gymnastiku, cítila jsem se více jistě, ale nepočítala jsem, že mě přijmou. Co osud nechtěl, byla jsem obeznámená s tím, že ve mně něco je a já můžu začít s přípravou. Chodila jsem poctivě pravidelně na tréninky, i když byl jeden vždy ve čtvrtek v šest hodin ráno. Po dvou letech práce na sobě a zlepšování, jsem měla doma několik stříbrných a zlatých medailí. Vrchol mé sportovní kariéry byl, když jsem byla třikrát za sebou vyhlášená za nejlepší obranu. Můj pocit byl nepopsatelný, zase jsem něco dokázala.

Na konci deváté třídy jsme hrály rozlučkový zápas a přišel ke mně pán, který mi pověděl, jestli bych nechtěla hrát jako registrovaná hráčka a postavit si další kariéru. Já měla však nakázáno od rodičů, že když budu studovat střední školu, zanechám všech sportů, abych se mohla soustředit. Přestala jsem tedy se všemi sporty a začala studovat, bohužel každý

omílá o hlavu, že je to škoda a já se zahrabala. Nevím, třeba to škoda je, třeba také ne. Teď pouze chodím posilovat s kamarády, hraji s kamarády florbal na naší hale a chodím se dívat na jejich zápasy, protože dívky hrát nesmí a je za to pokuta. Pro mě je hlavní, že se nějakým způsobem hýbu.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek (část 2)

Autor: Žáci 4B (školní rok 2019/2020)

Sportovních zážitků mám spousty, ať jsou pozitivní, nebo ať jsou negativní, o pár z nich bych vám teď ráda řekla ve své slohové práci. Začnu svým oblíbeným pozitivním sportovním zážitkem, který se odehrával v roce 2012 na taneční soutěži v Tišnově. Bylo mi čerstvě dvanáct let a pamatuji si, že jsem měla obrovskou trému před soutěží, protože jsem si myslela, že tam budu jediné dítě, které tam bude bez svých rodičů. Jelikož v té době byli moji rodiče rozvedení a se svým otcem jsem nebyla tolik v kontaktu, starala se o mne hlavně moje máma, která v té době pracovala jako zdravotní sestra a měla mít denní službu. Pamatuji si, že když jsem dojela na místo soutěže, bylo pro mne těžké vidět, jak ostatní děti uklidňují rodiče a já věděla, že tam nemám nikoho, za kým bych mohla dojít, aby mne zbavil trémy. Zaslechla jsem, jak se z rozhlasu ozvalo jméno naší taneční skupiny a věděla jsem, že už musíme jít před ostatní a vystupovat a soutěžit. V ten stejný moment jsem se zasekla a nebyla jsem schopná v tom šíleném stresu ani vyjít před ty ostatní lidi. V ten moment jsem viděla, jak do sálu někdo přišel a byla to moje máma. Udělala si volno v práci jen, abych neměla pocit, že jsem tam sama. V ten daný moment si pamatuji, že ze mne spadla hned veškerá tréma a skončili jsme na druhém místě. Byl to pro mne citově i pocitově nejhezčí sportovní zážitek a myslím si, že podpora je pro každého z nás velice důležitá a tento zážitek mne v tom utvrdil.

Nyní bych chtěla napsat o jednom negativním sportovním zážitku a to bylo, když jsem naposledy jela na kolečkových bruslích. Já a kolečkové brusle spolu už od mého dětství nemáme dobrý vztah a můj poslední zážitek na nich mne utvrdil v tom, že na kolečkové brusle už dlouho nestoupnu. Jely jsme s mojí mámou po cyklostezce a já byla zase po dlouhé době na kolečkových bruslích. Měla jsem už pocit, že to není tak zlé, jak jsem si myslela a nějak tak jsem doufala, že se nic špatného nestane. Opak byl v tomto případě pravdou, a když jsem sjížděla malý kopec, do brusle se mi dostal malý klacík, který automaticky zastavil kolečka a já v rychlosti, jaké jsem sjížděla kopec, se mi brusle zastavila a já spadla přímo na beton a vezla jsem se po něm asi další metr. Podobné věci se mi na bruslích děly často a od té doby jsem ježdění na kolečkových bruslích vzdala a беру to celkově za negativní sportovní zážitek.

Za můj nejzajímavější sportovní zážitek považuji asi fotbalový zápas ženské ligy mistryň. Zápas se odehrál 8. 10. 2014 v pražské tenkrát „SYNOT TIP ARÉNĚ“ – známý jako Eden. Byl to čtvrtfinálový zápas ligy mistryň, kdy stál tým SK Slavie Praha proti FC Barceloně. Čtvrtfinále se hrálo na dva zápasy, jeden v Praze, druhý v Barceloně. Na zápas jsem vyjela

s mojí mamkou, jely jsme autobusem z Brna přímo do Prahy, kde jsme si udělaly výlet a menší prohlídku po Praze a večer vyrazily přímo na stadion. Na stadionu jsem potkala mnoho dalších spoluhráček i protihráček z celé republiky, byl to totiž takový náš fotbalový svátek. Dostali jsme i volno od trenérů, protože zápas byl v době našeho týmového tréninku. Stadion se během rozcvičení plnil lidmi. Kolik byla celková návštěvnost lidí si už bohužel nepamatuji, ale na ženský fotbal to bylo dost. Během celého zápasu panovala naprosto skvělá atmosféra a holky na hřišti to jistě motivovalo k podání co nejlepšího výkonu proti tak silnému soupeři jako byla Barcelona. Fotbal to byl velice pohledný, ale vyspělejší fotbalová úroveň holek ze Španělska byla znát, každopádně Slávistky se nevzdávaly a bojovaly až do samého konce. Stav zápasu byl vyrovnaný velmi dlouho. Smolný moment přišel až v závěru zápasu, kdy v 85. minutě šla Barcelona do vedení ze standartní situace, a to přímého kopu. Škoda toho, že holky ztratily nadějný bod tak blízko ke konci, ale to nevadí, zkušeností nabyly určitě dost a do odvety, která se konala o 5 dní později ve Španělsku, si vezla velmi slušný výsledek. Odvetu holky výsledkově nezvládly tak dobře, jako u nich doma, a prohrály 3:0, tudíž celkově 4:0 po součtu s domácí prohrou. Každopádně skvělý zážitek mám uchovaný dodnes a ráda na něj vzpomínám. Doufám, že takový nějaký zajímavý zápas ještě uvidím.

Psal se rok 2016, v tomto roce jsem byl ještě na základní škole v Olbramovicích v 9. třídě. Náš pan tělocvikář, který byl shodou okolností i pan ředitel, nás poslal ven, protože bylo pěkné počasí. Venku jsme se postavili do dvou řad na nástup, tenkrát jsme byli spojení vždy dvě třídy spolu (například 9. a 8. třída spolu a 7. a 6. spolu).

Po nastoupení a spočítání všech žáků jsme se pustili do rozvíčky, spočívala oběhnout 3x asfaltové hřiště a pak jeden předvíčoval a ostatní konali dle něj. Jak jsme skončili s rozvíčkou, optal se nás pan ředitel, co si chceme zahrát, většina se jednohlasně shodla, že budeme dnes hrát baseball, také jsem byl rád, protože mi to přijde jako zábavná hra. Rozdělili jsme se na dvě družstva dle tříd, takže osmáci proti devátákům, krátce jsme si sdělili jednoduchá pravidla a mohli jsme začít hrát.

Z počátku to nevypadalo nijak příznivě pro nás, osmáci měli výhodu vyšších členů v týmu a taky odpalovali jako nějáci malomocní (jen tlukli pálkou do míče, aby museli chytači vyběhnout pryč z pozic). Pak jsem přišel já na řadu, vzhledem k tomu, že jsem to hrál poprvé, nevěděl jsem, jak mám správně odpálit a tak, inu zkusil jsem své štěstí a když nadhazovač nahodil míč, neváhal jsem a odpálil vši silou.

Po odpálení se ozval krásný zvuk zadrncení míče o pátku, všichni s pusou otevřenou hleděli, kam až míč letí, chytači z nepřátelského týmu však neměli nejmenší šanci, míč měl takovou sílu a rychlost že přeletěl branku hřiště a skončil 40 metrů od nás. Hned na první hru se mi povedlo jako jedinému dát takzvaný "homerun".

Což znamenalo, že jsem nemusel hekticky běžet jak o život na metu, ale mohl jsem v klidu jako největší pán v klidu kráčet a oběhnout si stanoviště. Spolužáci jásalí radostí. Díky mému zákroku jsem nám přiblížil šanci vyhrát. (Zde už se má paměť vytrácí, možná, že jsme nakonec vyhráli, a nebo ne, to je už jedno, snad je mé povídání dostačující.)

Sport, který mě nezaujal (část 2)

Autor: Žáci 4A (školní rok 2019/2020)

Pro mě osobně, jsou nejméně zajímavým sportem pravděpodobně šachy. Podle mě by to ani sport být neměl, protože při sportu by se mělo namáhat tělo a svaly a ne, jen mozek. U šachů se jen sedí a promýšlí herní strategie mnoho kroků dopředu. Možná je to tím, že jsem tomu nikdy neporozuměla, ale přijde mi, že to je hlavně pro introvertní lidi, kteří jsou sóloví hráči a neradi pracují v týmu, nebo je to dobré řešení pro lidi se sníženou tělesnou pohyblivostí nebo jiným tělesným problémem, který jim nedovoluje v současnosti věnovat se většímu pohybu. Není to nějak fyzicky náročné, jediné, co se tam dělá je to, že sedí a máchají rukou. V šachové klubovně je hrobové ticho, hráči proti sobě sedí se sklopenými hlavami, ani mezi sebou nekomunikují a nenavazují oční kontakt. Atmosféra je tam z mého pohledu napjatá a tísnivá a nerada bych v takovém prostředí trávil svůj volný čas. Proto mě šachy nikdy nelákaly jako hráče, ani jako pozorovatele. Věřím, že hráči prožívají napětí a radost z výhry, ale při hře není prostor pro zábavu jako takovou, která by podle mě, měla být se sportem spojena. Mě osobně lákají sporty týmové, živé, propojené s hudbou a tancem. Proto jsem se tolik let věnovala mažoretkám a šachy mi přijdou pravým opakem. Ráda tancuju, protože se pak cítím plná energie, i když jsem potom zpocená, unavená, ale napumpovaná hormony štěstí a to si myslím, že šachista nemůže nikdy zažít.

Basketbal – tento sport nemám příliš rád už od základní školy. Je to jeden z mála sportů, který mi vůbec nejde, a to ať už sem ho hrál ve škole, a nebo v hale s kamarády. O pravidla jsem se nijak pořádně nikdy nezajímal, takže vím jen cíl hry a základní pravidla. Nesmyslné bránění míče, kdy nevíte, jestli do soupeře vrazit nebo jen před ním mávat rukama mi přijde nudné. Za to jsem ale poznal mnohokrát tvrdost míče, se kterým se hraje, když jsem častokrát dostal do obličeje. Neříkám, že tento sport nemůže být dobrý, ale za mě se mi nelíbí. Jediné, co je na basketu fajn je oblečení a boty, vztahující se ke sportu. Často se mě lidé ptají, proč nehraju basketbal, že jsem vysoký a hodím se na to, ale pravdou je, že mi tento sport vůbec nejde, a to i když jsem ho hrál docela často. Basketbal jsem ani nikdy nesledoval v TV.

Sport, který mě nezaujal je bezpochyby rybaření, a to z toho důvodu, že nejsem člověk, který by byl schopný několik hodin čekat, než něco chytí a poté hned vypustí zpátky do rybníka.

Výhody rybaření pro někoho mohou být ticho, klid, vyčkávání na to, až se „něco chytí“, na druhou stranu, pokud někdo sportovně rybaří, jen například u nás v České republice, tak mi to přijde jako ztráta jak času, tak i peněz. Jediný důvod, proč bych se věnoval rybaření, by byl čistě jako koníček, nikoliv sport.

Jednou v létě, když mi bylo 16 let, jel jsem s kamarády na ryby. Na první úlovek jsme čekali přes tři hodiny, a to byl pouhý cejn, který byl sotva velikosti dlaně. Snad jedinou výhodou toho dne, byla zábava a čas strávený venku. Lidé, kteří do rybaření investují velké množství peněz, buď vyhledávají klid anebo neví, co dělat se svým časem.

Rybaření jsem si párkrát zkoušel a dalo by se říct, že nejsem trpělivý člověk, který dokáže dlouhou dobu vyčkávat. Lepší by bylo jet třeba někam na kole.

Rybaření – sport bez významu a jediné, co z toho sportu člověk vytěží je peněžní nebo cenový obnos za vyhrané „závody“. Bez jakékoliv motivace a šance na vlastní zlepšování, pouze za ceny investování více a více peněz. Zkrátka ztráta času.

Jako sport, který mě nezaujal, bych určitě uvedl fotbal. Nepřijde mi jako ideální sport se bezhlavě honit 90 minut za balónem a mít z toho tak akorát zranění, když někdo fauloval. Když se podívám na profesionální scénu, fotbalisté berou nesmyslné částky za to, že kopou do balónu. Chápu, že tomu, co je baví, obětovali celý svůj život a volný čas, ale hlava mi to stále nebere. Dostanou faul a dělají, jako by je někdo postřelil zbraní a leží na zemi v největší křeči, i když se jich třeba vůbec nikdo nedotkl. Na rozdíl od ostatních podobně založených sportů, jako je americký fotbal, rugby, hokej, které jsou zajímavé na koukání i ve smyslu, že se dějí zajímavé věci, bitky atd.

Sport, který mě absolutně nezaujal je určitě skok přes latku. Ono to zjevně dělalo hodně lidí na základní škole, ale my jsme to nedělali. My jsme se učili šplhat na tyči, přeskoky přes kozu a většinu času jsme hráli míčové hry. Ani švihadlo jsme moc neřešili.

Vadí mi tento sport i vzhledem k mé výšce. Tím, že moji spolužáci mají alespoň metr šedesát a já mám metr čtyřicet, je to docela rozdíl. I přes to se ale ode mě očekávají stejné výsledky a tomu právě já nerozumím, protože já se svou výškou nikdy neskočím latku vysokou metr dvacet. Učitelé v tomto právě bývají velmi neempatičtí a nechápou můj odpor k tomuto sportu. Jinak mi celkově nedělá dobře ani ten rozběh a skok do boku. Vždy se bojím, že mi buď podjede noha, a nebo že sebou plácnu právě na záda při špatném skoku.

Musím ale uznat, že je pro mě zajímavé, když se můžu dívat na druhé, jak to zkoušejí.

Další sport, který mě nezaujal je nejspíš sprint. Mně osobně většinou trvá, než se vůbec odrazím ze země, abych vyběhla, a pak se snažím dohánět všechny kolem sebe. Navíc jedu

z mých dalších výmluv na to je i to, že mám holt krátké nohy a tím pádem musím víc a rychleji zabírat, abych všechny dohnala. Mně to nikdy nešlo ani na základní škole. Vždy jsem spíš byla holka na vzdálenosti, ale poslední dobou je to horší i vzhledem k astmatu.

Upřímně v tom ani moc nevidím smysl, když ze sebe má člověk najednou vydat všechnu sílu proto, aby byl nejrychlejší. Nevím, jestli se tím něco trénuje, ale mně to přijde takové beze smyslu.

Online pečení

Autor: Mgr. Barbora Havlenová

V pátek před jarními prázdninami jsem se sešla s holkami z 3L na online pečení v němčině. Tentokrát jsme měly hosta, a to moji bývalou spolužačku z VŠ Petru, která momentálně žije ve Vídni a pracuje na letišti pro jednu leteckou společnost.

Společně jsme pekly slaný štrúdl a bylo to pod vedením žákyně Kačky. Všem poslala na mail ingredience, které budeme potřebovat a základní německá slovíčka, která je potřeba znát.

Hned na začátku hodiny se Petřa představila a popsala momentální situaci ve Vídni, která je o hodně lepší než u nás. Ve Vídni mají otevřené obchody, bary, restaurace, posilovny a je to tam celkově o trošičku volnější než u nás. Potom pokračovala Katka, která nám dávala instrukce k pečení a v době, kdy se nám štrúdl pekli, jsme měly čas na konverzaci na téma Covid. Nemluvily jsme přímo o nemoci, ale o našich pocitech. Holky byly schopné se vyjádřit co si o této době myslí, co jim to dalo, vzalo, co by chtěly znovu zažít a co už vícekrát ne. I když to chvilka bylo těžké, kvůli slovní zásobě, tak to zvládly i tak perfektně.

Štrúdl byl upečený během chvilky a potom už jsme přešly na češtinu a chvilku si povídaly a měly možnost mi dát i nějaký feedback, co se týče hodin NJ atd.

Slaný štrúdl je velmi jednoduchý a můžete si ho udělat podstatě s čím chcete. Stačí, když koupíte listové těsto, které je buď už rozválené anebo kostku. Do svého štrúdlu jsem přidala špenát, šunku, sýr a rajče, posypala kořením a těsto jsem zamotala do ruličky, a nakonec potřela vajíčkem. Holky do štrúdlu přidaly i zelí, které je lepší před tím uvařit. Peče se až do hněda na cca 150 stupňů.

Další online hodinu pečení budeme mít před Velikonocemi, takže budeme péct něco tradičního.

Děkuji žákyním z 3L Ádi Dračkové, Kačce Sekaninové a Nikči Ožvodílkové a mojí kamarádce Peti za příjemné páteční odpoledne.

Autor: Monika Pisková (4L)

Zázvorový shot

Ingredience:

Jeden menší zázvor

Voda

Citrón

Zázvor si oloupeme (lžící to jde nejlépe) a nakrájíme na malé kostičky. Kostičky zázvoru dáme s trochou vody a citrónem bez kůry do mixéru a rozmixujeme. Tekutinu přecedíme přes plátýnko. A máme hotovo. Pokud by to na někoho bylo moc ostré, může přivést shot k varu a přidat cukr a udělat si sirup, který se pak dá pít buď samotný s vodou, nebo přidat do čaje stejně jako shot. Shot je skvělý na posílení imunity.

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme Vám představili Mgr. Václava Cetla (☺).

Autor: Redakce

Kde jste se narodila a kde momentálně žijete?

Narodila jsem se ve Šternberku, nedaleko Olomouce. Přes různé životní peripetie jsem se ocitla v Brně, kde bydlím 28 let ve čtvrti Líšeň.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působila předtím?

Na Jaselské jsem od srpna 1993, což je v letošním školním roce 28. školní rok. Na naší škole jsem začala svou učitelskou kariéru a doufám, že ji zde také za několik málo let zakončím. Po maturitě na zdravotce jsem pracovala, jako sestra v nemocnici v Přerově. A pak jsem studovala vysokou školu a byla na mateřské dovolené.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Studovala jsem na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Mým studijním oborem bylo učitelství odborných předmětů na SZŠ a aprobační kombinace je ošetrovatelství – pedagogika.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

V průběhu těch dlouhých 28 let své učitelské kariéry jsem učila téměř všechny předměty odborné předměty. Nejraději učím ošetrovatelství, ošetřování nemocných a klinickou propedeutiku. Občas učím první pomoc, základy patologie a velmi nerada učím psychologii.

Co máte na naší škole ráda?

Mám ráda atmosféru školy, pospolitost žáků a učitelů, kteří se společně snaží projít úskalími nelehkého studia ke společnému cíli, a to je maturitní zkouška. Ráda se podílím na formování osobnosti budoucích sester. Zvláště pokud jsem třídní učitel. Cením si svých kolegů a jsem vděčná za vstřícné vztahy, které mezi sebou máme. Velmi si cením materiálního vybavení, které škola pro výuku zvláště odborných předmětů má.

V prvním ročníku mám ve třídě sotva odrostlé děti, které čeká náročné studium a mnohé z nich netuší, co je během studia u nás čeká. Na konci čtvrtého ročníků, pouštím do života dospělé mladé ženy či muže, kteří se během studia setkali s lidským utrpením.

Co byste na škole naopak změnila?

Posunula bych začátek školního vyučování na osmou hodinu.

Vzpomenete i jaký jste byla student? Měla jste někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Snad jsem byla dobrý student. Na zdravotce v Hranicích na Moravě jsem s odbornou částí studia potíže neměla. Školu jsem si sama zvolila (i přes nesouhlas maminky – zdravotní sestry) a chtěla jsem být zdravotní sestrou. Slabší už to bylo s matematikou a cizími jazyky, ale i to jsem nakonec zvládla s průměrným prospěchem.

Na studium na vysoké škole v Olomouci, moc ráda vzpomínám. Studium jsem zvládala celkem bez problémů. To neznamena, že bych se nemusela učit nebo že bych občas nemusela na zkoušku opakovat. Měla jsem štěstí na prima spolužáky, se kterými se pravidelně potkávám i nyní 30 let po státnicích.

Na důtku nebo snížený stupeň z chování jsem neměla štěstí.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Tělesné tresty ve škole rozhodně ne. To patří do školství minulého století.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažila jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

Zatím jsem měla asi štěstí na hodné a příjemné rodiče. Do konfliktů s rodiči jsem se mockrát nedostala a zatím se mi podařilo nakonec s rodiči najít společnou řeč. Konflikt s rodičem v tom smyslu, že bychom na sebe vzájemně křičeli, jsem naštěstí nezažila (a doufám, že nezažiju). V každém případě se s rodiči třecí plochy najdou, ale je nutné je řešit racionálně s chladnou hlavou.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Život sám o sobě je nejlepší učitel! Pokud jde o konkrétní osoby, tak na zdravotce to byla moje učitelka ošetrovatelství a ošetřování nemocných Mgr. Schillerová. Báječná ženská s bohatou sesterskou praxí, velkým srdcem a nekonečnou trpělivostí s námi studenty. U nás ve škole mi na začátku učitelské kariéry byla učitelem moje báječná kolegyně, se kterou jsem měla svoje první třídy Mgr. Kovářová.

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Baví mě výuka ošetrovatelství v prvním a druhém ročníku, a hlavně praxe v nemocnici. Baví mě kontakt s žáky. Baví mě podílet se na utváření jejich profesních dovedností. Co mě štve – administrativa a v současné době distanční výuka! Ta ale asi nebaví vůbec nikoho.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Určitě soutěže první pomoci, dobré jsou také pravidelné odborné konference.

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

Jsou žáci, ke kterým mám blíže než k jiným, ale svého konkrétního oblíbence nemám. Ráda jsem měla všechny svoje třídy, kde jsem byla třídní a ráda na ně vzpomínám. Vloni a letos se moc ráda setkávám s žáky 2D (i když nyní hlavně online). Žáci z děčka jsou příjemní, nekonfliktní, komunikativní a se zájmem o zdravotnictví.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

Dobré vztahy mám snad s většinou kolegů nebo to tak pociťuji. Za sebe mohu říct, že se snažím s kolegy spolupracovat co nejlépe. Myslím si, že velmi dobré vztahy máme v kabinetě, i když moje kolegyně jsou o spoustu let mladší než já. Rády se vidíme a rozhodně si vzájemně pomáháme.

Chtěla jste být učitelkou už od dětství? Pokud ne, proč jste se stala učitelem?

Od dětství jsem chtěla být zdravotní sestrou, což se mi také vyplnilo. K učitelství jsem se dostala přes sesterskou profesi. Chtěla jsem studovat vysokou školu a v polovině 80. let jsem po zdravce moc možností neměla. Volba byla tedy jasná studium učitelství odborných předmětů na SZŠ, pokud jsem chtěla zůstat v oboru. V té době vysokoškolské studium sester neexistovalo.

Rozhodně svého rozhodnutí nelituji.

Máte nějaký životní vzor?

Jeden konkrétní životní vzor nemám, spíše jsem měla štěstí, že jsem potkala silné osobnosti, které mě ovlivnily a staly se vzorem.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

Ráda se podívám na dobrou detektivku (nikoliv krvák) nebo dobrou komedii. Naposledy jsem se výborně bavila u Poslední aristokratky.

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Oblíbeného interpreta nemám, ráda si poslechnu dobrou hudbu, nevyhýbám se ani vážné hudbě a jazzu.

Jaké čtete knihy?

Opět dobré detektivky nebo dobrodružné romány, ráda čtu díla Wilbura Smitha nebo Dana Browna. Nepohrdnu také tzv. ženskými romány a v knihovně si vybírám knihy Sandry Brownové nebo Barbary Woodové. Čtením relaxuji.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Na koníčky moc času nemám, ale ráda čtu a těším se na divadlo (až pomine tato divná doba). Mám ráda turistiku, v zimě lyžuji a bruslím. V létě jsem si koupila nové kolo (abych mohla jezdit na výlety s vnoučky), na kterém jsem toho mnoho nenajezdila, protože jsem spadla a zlomila si ruku. Tak snad na jaře budu úspěšnější.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Nesnáším rajskou omáčku i polévku a kečup, tím mě tedy nikdo neucítí. Jinak nejsem vybíravá.

Máte domácího mazlíčka?

Ne, domácího mazlíčka nemám. Před lety jsme měli domácího mazlíčka zakrslého králíčka. To byl miláček!

Co dělá taková učitelka, když má dva měsíce prázdnin?

Prvních 14 dní prázdnin se adaptuji na to, že jsou prázdniny a pak si jich začínám užívat. Část prázdnin patří vnoučkům, část stárnoucím rodičům a zahradničení, část přátelům a cestování a část údržbě vlastní domácnosti, a to už je konec prázdnin a přípravný týden klepe na dveře. Dva měsíce se zdají být dlouhé, ale utečou velmi rychle.

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

Žádné velkolepé plány do budoucna nemám. Přežít distanční výuku ve zdraví psychickém i fyzickém. V osobní rovině být zábavnou babi pro vnoučky. Ráda bych se podívala do Skotska, a ještě jednou do Egypta. Nejdůležitější je být ve zdraví.

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Zajímavých a vtipných historek by se našlo více. Ono totiž bez vtipu a úsměvu se vzájemná spolupráce mezi učitelem a žákem neobejde. A i tady platí, s úsměvem jde všechno lépe!

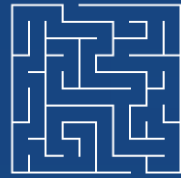
Tajemný předmět

Autor: Redakce

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

Řešení rébusu č. 1 z minulého čísla:

Barok (Baroque) Obama, Barack Obama

Zadání rébusu č. 1

Velký filmový kvíz – V tomto obrázku je schováno neuvěřitelných 36 filmů. Dokážete je najít všechny?

Jste řidičem vozidla z výhledu. V jakém pořadí projedou vozidla vyobrazenou křižovatkou?

- A 1. Vaše vozidlo, 2. modré protijedoucí vozidlo, 3. oranžové nákladní vozidlo.
- B 1. Vaše vozidlo, 2. oranžové nákladní vozidlo, 3. modré protijedoucí vozidlo,
- C 1. modré protijedoucí vozidlo, 2. Vaše vozidlo, 3. oranžové nákladní vozidlo.

A) Ne, řidiči ostatních vozidel musí umožnit jízdě vozidel s právem přednosti jízdy.

Správná odpověď

Autor: Redakce

Zpřísnění podmínek pro cestování (1. 2. 2021)

Kvůli novým mutacím koronaviru zpřísnila vláda premiéra Andreje Babiše (ANO) podmínky pro cestování. Lidé ze zemí, které jsou na tzv. semaforu označené oranžovou barvou, si budou muset před cestou do ČR nechat udělat antigenní či PCR test. Při cestách ze zemí označených červeně bude nutný test jak před cestou, tak i po ní. Po jednání vlády to sdělil ministr zahraničí Tomáš Petříček (ČSSD).

Tisková konference vlády k návratu dětí do škol (8. 2. 2021)

Kabinet premiéra Andreje Babiše (ANO) na pondělním jednání řešil návrat žáků do škol. Do lavic by se podle návrhu mohly vrátit nejprve poslední ročníky středních škol, a to za předpokladu pravidelného testování žáků i zaměstnanců škol.

Nouzový stav pak aktuálně platí do 14. února, vláda zřejmě navrhne jeho prodloužení o dalších 30 dnů. Potřebovat ale bude souhlas Sněmovny, který zatím nemá domluvený.

Vláda uzavřela tři okresy (11. 2. 2021)

Kabinet premiéra Andreje Babiše (ANO) ve čtvrtek zakázal lidem z okresů Cheb, Sokolov a Trutnov vycestovat. Ostatní občané ČR naopak nesmějí přicestovat. Z omezení pohybu ve třech okresech budou výjimky jako docházka do škol či do zaměstnání. Lidé tam budou mít povinnost nosit chirurgické roušky. Po jednání vlády to sdělil ministr zdravotnictví Jan Blatný (za ANO).

Uzavřené okresy bude střežit 580 policistů na 80 stanovištích. Okresy nebudou hermeticky uzavřeny a kontroly budou namátkové. Uzávěra se při průjezdu nevztahuje na pracovníky mezinárodní dopravy.

Sněmovna neprodloužila nouzový stav (11. 2. 2021)

Poslanci ve čtvrtek odmítli prodloužit nouzový stav, který nyní platí do neděle 14. února. Vláda premiéra Andreje Babiše (ANO) přitom žádala o dalších 30 dnů. Doposud totiž s vládou hlasovali komunisté, ti ale tentokrát souhlas nedali, stejně jako zbylé opoziční strany.

Bez ohledu na konec nouzového stavu zůstanou školy ve stejném režimu jako doposud. Zatím bez dalších podrobností oznámil ministr školství Robert Plaga (za ANO). Do lavic nyní mohou pouze žáci 1. a 2. ročníků základních škol a žáci speciálních škol. Otevřeny jsou rovněž mateřské školy.

Níže přidáváme seznam opatření, která přestávají platit s koncem nouzového stavu:

Bez stavu nouze nelze:

- Zakázat noční vycházení od 21. hodiny do 5. hodiny ranní. Nyní je omezen také volný pohyb přes den, kde však existují výjimky pro řadu aktivit.
- Zakázat prodej v kamenných obchodech a poskytování služeb v provozovnách.
- Zakázat vstup na sportoviště venku i uvnitř.
- Kvůli opatřením musely zavřít tělocvičny, fitness centra, kurty, kluziště, bazény, wellness zařízení včetně saun, taneční studia či herny bowlingu.
- Zakázat pití alkoholu na veřejných místech.
- Zakázat setkávání lidí z různých domácností.

Která současná opatření by mohla nadále platit, ale pouze lokálně

- Navštěvování restaurací, hospod a barů, poskytování ubytovacích služeb.
- Konání koncertů, divadelních i filmových představení za účasti diváků.
- Nemožnost pořádat poutě, kongresy, vzdělávací akce, veletrhy.
- Účastnit se výuky na vysokých, středních a základních školách.

Briefing po jednání vlády (14. 2. 2021)

Vláda v neděli schválila vyhlášení nového nouzového stavu na základě žádosti hejtmanů. Prodloužení stávajícího nouzového stavu Sněmovna ve čtvrtek neschválila. Jedinou možností, jak v něm pokračovat i po neděli, je podle premiéra Andreje Babiše (ANO) právě žádost hejtmanů. Nouzový stav bude platit 14 dní přesně, začít má v pondělí 15. 2. 2021. Hejtmani mají ale několik podmínek, které musí stávající vláda postupně začít plnit.

První podmínkou je, že jde o mimořádné opatření a zodpovědnost nese vláda. Ta musí přijmout pandemický zákon, dále musí přijmout plán na postupný návrat dětí do škol od 1. března. Nejprve půjdou první stupně základních škol, ale také poslední ročníky a maturitní ročníky a poté následující. Mezi požadavky je i očkování pedagogických pracovníků.

Dále hejtmani požadují další změnu opatření v rámci maloobchodu, služeb, kultury a amatérského sportu – s tím, že uvolnění nenastane zítra, ale na dalších jednáních chtějí mít jasný harmonogram podmínek postupného uvolnění.

Další požadavek je na urychlené samotestování ve firmách a u velkých zaměstnavatelů. Podmínky chtějí mít hejtmani jasné k 1. březnu. Již od pondělí má začít platit další požadavek, tím je zrušení omezení úředních hodin na úřadech.

Hejtmani také chtějí pravidelná týdenní jednání Asociace krajů s vládou o nových případných úpravách protiepidemických opatření.

V nově vyhlášeném nouzovém stavu, který bude platit od pondělí dva týdny, připravila vláda některé novinky. Týkají se například úřadů, knihoven či ubytovacích zařízení. Úřady mají nově fungovat podle normálních úředních hodin, aby mohli lidé využívat jejich služeb. Otevřou se také výdejová okénka knihoven. Ubytovacích služeb budou moci od pondělí kromě lidí na služební cestě využít i lidé, kteří cestují do jiného města za lékařem. Nově bude také možné vykonávat komisionální zkoušky na školách. Ostatní omezení platí dál.

Otevření obchodů (15. 2. 2021)

Ministr průmyslu a obchodu a dopravy Karel Havlíček (za ANO) v příštích dnech navrhne vládě otevření obchodů od 22. února. Dohodl se na tom s kraji. Služeb a dalších provozů se to zatím týkat nebude.

Možné otevření obchodů by podle ministra provázely přísné hygienické podmínky týkající se maximálního počtu zákazníků na plochu, personálu s respirátory, povinnosti roušek u zákazníků, odstupů, dezinfekce a dalších opatření.

Návrat žáků do školy (16. 2. 2021)

Strategie, kterou vypracovalo Ministerstvo školství a v pondělí prošla vládou, se zabývá zatím jen návratem vybraných ročníků. Kdy se vrátí ostatní, bude záležet na tom, jak se systém testování osvědčí, a tedy zda nedojde ke zhoršení epidemické situace.

Jako první se v pondělí 1. března do školy vrátí žáci posledních ročníků středních škol, konzervatoří a vyšších odborných škol. V druhé vlně od 8. března se obnoví praktické vyučování a praktická výuka na SŠ, VOŠ a opět i na konzervatořích.

Další týden, tedy v pondělí 15. března, se připojí k prvňákům a druhákům na základních školách konečně i devátáci. Podmínkou pro postupné otevírání škol je ale testování. To se bude týkat povinně a pravidelně všech žáků a zaměstnanců škol, které se v březnu otevřou. Pro vládu jde vlastně o pilotní období, kdy se bude ověřovat, jestli se díky testování podaří zamezit šíření nákazy covidem-19 mezi dětmi, pedagogy a nepedagogy.

Pro toto pilotní období už Ministerstvo zdravotnictví (MZ) vybralo i metodu testování. Žáci podstoupí dvakrát týdně neinvazivní antigenní test, a to stěrem z nosu.

Tisková konference po jednání vlády (18. 2. 2021)

Šátky, šály nebo podomácku vyrobené tkaniny už nebudou k ochraně dýchacích cest stačit. Od půlnoci z pondělí na úterý vstoupí v platnost povinnost chránit se kvalitnějšími pomůckami, tedy respirátory, nanorouškami nebo alespoň dvěma chirurgickými rouškami na sobě. Nové nařízení bude platit v obchodech, veřejné dopravě a na dalších veřejných místech, řekl po jednání vlády ministr zdravotnictví Jan Blatný (za ANO). Avizoval také, že od 1. března budou do vakcinace zapojeni praktičtí lékaři, od stejného data bude umožněno očkování pracovníků ve školách. Ministerstvo vnitra rozhodlo, že bude žáky ve školách testovat antigenními sadami od čínského výrobce Lepu Medical. Vzorek se bude odebírat z přední části nosu. První dodávka by měla do Česka z Číny dorazit 28. února.

Vláda od pondělí provoz všech obchodů nepovolí, podle ministra Havlíčka není pandemická situace dobrá. Příští týden ale chce téma znovu otevřít.

Briefing po jednání vlády (22. 2. 2021)

Vláda schválila povinné nošení respirátorů, nanoroušek či dvou chirurgických na místech, kde se shlukuje více lidí. Nové pravidlo bude platit od 24. 2.

Respirátor nebo dvě zdravotnické obličejové masky budou lidé muset nosit v obchodech, provozovnách služeb, na zastávkách či v prostředcích hromadné dopravy nebo na letištích. Povinné budou také ve zdravotnických zařízeních, kde se poskytuje ambulantní péče, nebo v pobytových zařízeních sociálních služeb. Nosit se budou muset také v autech, pokud v nich nepojedou členové jedné domácnosti.

Otevření škol (23. 2. 2021)

Návrat části žáků do škol se posune z 1. března nejdříve na středu 3. března. V úterý se na tom dohodl ministr školství Robert Plaga (za ANO) s Asociací krajů ČR. Důvodem je příprava testů, které do Česka dorazí až v neděli 28. února.

Omezení cestování kvůli mutacím koronaviru (24. 2. 2021)

Vláda schválila omezení cest do některých zemí. Bojí se zavlečení agresivnějších mutací koronaviru, především takzvané brazilské a jihoafrické. Od 26. února do 11. dubna je až na neodkladné výjimky zakázán vstup do zemí s extrémním rizikem výskytu těchto mutací.

Konkrétně se jedná o Botswanu, Brazílii, Eswatini (Svazijsko), Jihoafrickou republiku, Keňu, Lesotho, Malawi, Mosambik, Tanzanii (včetně ostrovů Zanzibar a Pemba), Zambii a Zimbabwe.

Prodloužení karantény u onemocnění koronaviru (25. 2. 2021)

Izolace a karanténa pro lidi nakažené covidem či pro ty, kdo byli v kontaktu s nakaženým, se prodlouží na dva týdny. Řekl to po jednání vlády ministr zdravotnictví Jan Blatný (za ANO). Nyní trvá deset dní.

Dva týdny trvala karanténa už v minulosti, posléze byla zkrácena poté, co se ukázalo, že lidé už nejsou infekční právě zhruba po 10 dnech a u případně nakažených se příznaky nemoci do té doby většinou projeví. Podle Blatného je důvodem pro prodloužení šíření jiných mutací, které mají jiný průběh nákazy a lidé mohou být déle infekční.

Schválení pandemického zákona (26. 2. 2021)

Pandemický zákon prošel Sněmovnou. Ruku pro něj kromě vládních poslanců zvedla i velká většina těch opozičních. Proti bylo hnutí SPD. Předpis umožní ministerstvu zdravotnictví a hygienickým stanicím vydávat širší restrikce než nynější zákon o ochraně veřejného zdraví.

Ministerstvo zdravotnictví a hygienické stanice dostanou pravomoci vydávat rozsáhlejší restrikce proti šíření koronaviru. Výslovně budou moci omezovat například obchod, služby,

výrobní provozy, bazény i veřejné a soukromé akce, a to celostátně nebo regionálně bez nutnosti nouzového stavu.

Sněmovna neprodloužila nouzový stav, vláda vyhlásila obratem nový (26. 2. 2021)

Poslanci nevyhověli žádosti vlády a nepodpořili prodloužení nouzového stavu. Premiér ale o pár minut později oznámil, že vláda vyhlásila od soboty nový nouzový stav, a to na 30 dní.

Sněmovna odmítla další prodloužení nouzového stavu. Nouzový stav podpořili vládní poslanci ANO a ČSSD. Proti byla ale celá opozice včetně komunistů. Část opozice sice připouští, že je nouzový stav potřeba, ale prodloužit ten stávající by podle ní nebylo v pořádku, protože ho už zpochybnil soud a je kvůli tomu podaná i ústavní stížnost. Preferují tedy zcela nový nouzový stav. A přesně to vláda obratem udělala. Na večerním zasedání schválila vyhlášení nového nouzového stavu od 27. února na 30 dní do 28. března.

Nová opatření vlády proti koronaviru (26. 2. 2021)

Kvůli zhoršující se epidemiologické situaci přistoupila vláda premiéra Andreje Babiše (ANO) k přísnějším opatřením, která začnou platit od pondělí 1. března. Výrazně se omezí pohyb, zavřou se školy a školky. Ubylo také výjimek pro obchody a služby. Zpřísnila se i pravidla pro nošení roušek. Opatření mají platit tři týdny, tedy do 21. března.

Roušky a respirátory

- Od 1. března platí povinnost nosit všude na zastavěném území obce chirurgickou roušku. Výjimka platí jen případě, že je člověk sám v přírodě.
- Ochrana dýchacích cest bude povinná i na pracovišti. Výjimku mají jen lidé, kteří jsou v místnosti sami.
- Na místech, kde se je větší koncentrace lidí, bude povinný respirátor. Platit to bude například v prodejnách, provozovnách a dopravě

Školy, školky, dětské skupiny

- Od pondělí 1. března se zavřou školy, školky i dětské skupiny, a to s výjimkou těch při zdravotnických zařízeních. Zavřená budou také zařízení pro menší děti, než jsou ve školkách (jesle).

Obchody a služby

- Výjimky pro obchody a služby budou zredukovány zhruba na polovinu.
- Otevřené zůstanou prodejny s potravinami, drogerie, lékárny, obchody s krmivem, optiky či malé prodejny novin a tabáku.
- Dále budou v provozu například taxislužby, myčky bez obsluhy, pohřební služby či pokladny jízdenek. Otevřené budou ještě provozovny, kde si mohou lidé vyzvednout předem objednané zboží.
- Lidé se od pondělí naopak nedostanou do papírnictví, prodejen s dětským textilem a obuví nebo obchodů se zbraněmi a střelivem.
- U stravovacích provozů se režim nezmění, nadále budou moci občerstvení prodávat přes výdejní okénka. Ta mohou být otevřená do 21. hodiny.

Omezení pohybu v rámci okresu

- Opustit bydliště za jiným účelem, například na vycházku či si zaběhat, bude možné přes den od 5:00 do 21:00, a to pouze po území obce, nikoli okresu.
- Venčení psů v noci je možné pouze do 500 metrů od bydliště.
- Při pobytu venku by se neměly stýkat osoby, které spolu nežijí ve společné domácnosti.
- Návštěvy příbuzných (rodiče, prarodiče), kteří bydlí ve stejném okrese, nejsou možné, pokud nejde o zajištění jejich nezbytných potřeb, o zabezpečení jejich nutné péče nebo jejich doprovod například k lékaři nebo na úřad. Pro cestu do zaměstnání či k lékaři v rámci okresu není zapotřebí žádný doklad.

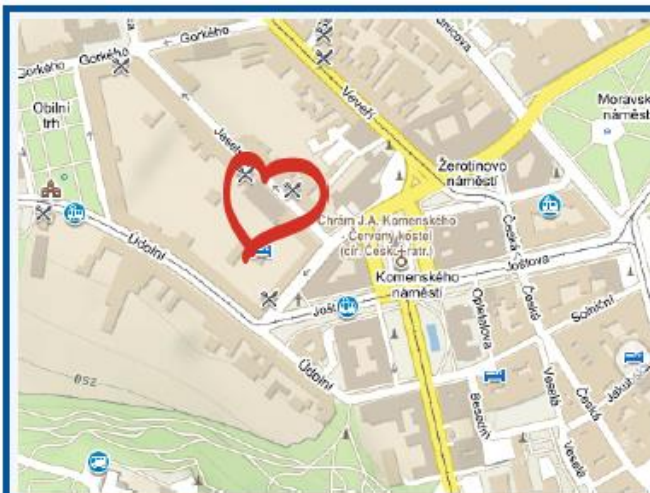
Omezení pohybu mezi okresy

- Cesty mezi okresy jsou až na výjimky zakázány.

- Při cestách mimo okres s trvalým bydlištěm do zaměstnání je třeba potvrzení zaměstnavatele, které lze vystavit i na určité období. V potvrzení zaměstnavatel uvede místo výkonu zaměstnání a místo pobytu zaměstnance. Alternativou je pracovní smlouva nebo zaměstnanecký průkaz a podobně, pokud je z nich jasné, že potřebujete cestovat do jiného okresu.
- Při cestách mimo okres například k lékaři či na úřady stačí zaškrtnutý formulář nebo čestné prohlášení, kde bude uvedeno místo, čas a cíl cesty. Stále však musí jít o cestu, která skutečně spadá do povolených výjimek. Dobré je mít i potvrzení, které dokazuje nezbytnost cesty (například žádanku od lékaře na vyšetření, pozvánku na úřad apod.).
- Nákupy mimo okres bydliště nejsou možné. Nakupovat lze pouze v rámci okresu. Na nákupy se může cestovat pouze v nezbytném počtu osob.
- Je možné pobývat na vlastní chatě, chalupě či jiné rekreační nemovitosti mimo okres trvalého pobytu nebo bydliště, pokud tam občan bude v den účinnosti nového omezení. Pak se bude považovat za jeho bydliště. Je tedy nutné na této rekreační nemovitosti zůstat nepřetržitě po celou dobu platnosti tohoto opatření. Vláda doporučuje takový pobyt dokládat listem vlastnictví nebo jiným vhodným způsobem.
- Pokud lidé pravidelně pobývají na dvou či více místech, musí si vybrat jedno z nich, kde chtějí po dobu tří týdnů pobývat. To platí například i pro partnery, kteří žijí na dvou místech a jen občas spolu.
- Návštěvu rodičů za účelem obstarání životních potřeb, (nákupy, lékař apod.) je možné prokázat čestným prohlášením.
- Pokud chce někdo dát děti na hlídání prarodičům, kteří bydlí v jiném okresu, je to možné, ale mělo by se jednat o pobyt dětí po celou dobu trvání tohoto opatření. Kontakt dětí a prarodičů (riziková skupina) se nedoporučuje.
- Pobyt v přírodě je možný jen na území vlastní obce. Není tedy možné uskutečnit výlet v rámci celého okresu.

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Asistent šéfredaktora – Soňa Dohnalová (4L)

Asistent šéfredaktora – Monika Pisková (4L)

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Literární soutěž – Sabina Jusková (4B)

Karanténa – Soňa Dohnalová (4L)

Recept – Monika Pisková (4L)

Toulavé boty – Mgr. Barbora Havlenová

Zajímavý koníček – Anna Růžičková (3A)

Úvaha – Zuzana Kučerová (absolventka školy)

Vyslechni svého učitele... – Redakce

Kronika školy aneb co se událo ve škole... – Redakce

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

3. místo
v kategoriích - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

Finalista soutěže

O neinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**

